

[LIII Gyldenkilde]

Men jeg må sige, at det just ikke er det, statsministerens åbningstale sprudler med ideer til. Ejendommeligt nok, for vi må jo se i øjnene, at denne statsminister har været utrolig heldig og skal være utrolig glad for arbejdsmarkedets parter, som har vist en sådan besindighed, at der er indgået frivillige overenskomster – forhandlet i frivillighed uden indgreb herinde – som faktisk for en del lønmodtageres vedkommende betyder, at de får et reallønsfald i den periode, overenskomsterne dækker. Det er jo det, der er baggrunden for, at konkurrenceevnen er ved at blive bedret. Ingen skal være i tvivl om det.

Hvorfor har de nu gjort det? Fordi de er klar over, hvilke dybe problemer vi efterhånden har i Danmark. Hvad er så lønnen for det, om jeg så må sige? Er det, at man får alle de arbejdsløse i arbejde, hvilket har været baggrunden for tilbageholdenheden? Det er der ikke noget der tyder på, og det er utrolig sørgeligt.

Hvad får man i stedet? Man får forslag på bordet om, at da det er lønmodtagernes skyld, at arbejdsløsheden er stor, skal de nu selv pålægges nogle flere udgifter til betaling af arbejdsløshedsdagpengene. SF vil godt advare imod at tro, at det løser nogen som helst problemer. Vort problem er, at vi mangler arbejdspladser.

Hvis der endelig skal spares på dagpengekontoen, og det kan der godt, må man gå ind i det misbrug, der ligger i alle de korttidsparkeringer, som foretages af dem, der leder og fordeler arbejdet her i landet. Og det er ikke lønmodtagerne selv, der beder om at blive afskedit.

Det er arbejdsgiverne, der leder og fordeler arbejdet her i landet; det skal vi ikke glemme. Lad os så tage fat dér. Det vil vi såmænd godt være med til at se på. Og hvis der så er brancher, som ikke kan klare sig, idet de via dagpengene tidligere har fået et tilskud, så giv dem dog et regulært tilskud i en overgangsperiode, så vi kan se, hvad det er, vi har med at gøre, i stedet for, at det altid ender med, at man siger, at det er lønmodtagernes misbrug, hvilket det ikke er.

Når det er sagt, vil jeg godt sige, at statsministerens åbningstale har et meget lille punkt om en væsentlig ting, som skal ske her i november 1989. Da har vi jo som bekendt kommunevalg, og hvad er det så, statsministeren har at sige her op til valget? Det er, at nu skal man sørge for at

få en aftale med regeringen om, at skatterne skal sættes ned ude i kommunerne.

Jeg skal hilse og sige, at der er skåret ind til benet ude i kommunerne. Der er skåret så langt, at man er begyndt at fyre folk, fordi der ikke kan spares mere på anlægsudgifterne; det er driftsudgifterne, det nu handler om. Det er servicesektoren, det er børn, unge og gamle, som det vil komme til at gå ud over. Og hvem er det, der plejer og passer dem? Det er såmænd kvinderne, og kvindearbejdsløsheden er den største i forvejen, og det vil sige, at man får skabt yderligere arbejdsløshed.

Dette sker samtidig med, at vi ved, at der er masser af planer ude i kommunerne om at iværksætte ting, der kan skabe nye arbejdspladser. Der er masser af folk med gode ideer, som kan føre til oprettelse af arbejdspladser. Mange Venstreborgmestre støtter Kommunernes Landsforenings forslag om, at man nu må give kommunerne muligheder for at sætte arbejdspladser i gang.

Men hvad oplever vi? Herinde får vi nu at vide, at der skal spares yderligere; der bliver ikke penge til noget som helst ude i kommunerne. Og hvad sker der så? Jo, der sker det, at det hele lægges brak, og så kan udenlandske investorer få lov til at købe erhvervslivet, for de danske kommuner må sandelig ikke have noget som helst med erhvervslivet at gøre. Fy da fjø! Den går slet ikke. Det er nemlig ideologi, så det brager.

Der var engang en statsminister, der sagde, at i alt fald noget ideologi var bras. Og jeg må sige, at jeg synes, at den ideologi, der ligger bag, at kommunerne ikke kan få lov til at igangsætte arbejdspladser, hvor de har muligheder og evner til det, er noget bras.

Der snævres mere og mere ind på disse områder ved, at man kræver større og større besparelser i kommunerne. Det er ærgerligt, og jeg synes, det er at svigte de lønmodtagere, som ved de indgåede overenskomster har vist samfundssind og forståelse for de store, dybe problemer, vi står i. Det, de får ud af det, er, at der bliver skabt yderligere arbejdsløshed. Det er ikke en måde at belønne folk på.

Derfor bør der ikke indgås noget som helst forlig, hvis det ikke lykkes at få skabt flere arbejdspladser og uddannelsespladser. Vi tror ikke i SF, at det lader sig gøre med denne regering, som kun har nedskæringer på program-